

Her i mørket, hvor jeg står,
skal jeg kunne gå på vandet,
hvor min næstes sjæl er strandet
og hun hænger i et hår,
når en bølge uden lige
skyller benene til havs,
og hun intet har at sige,
men forbliver ramt og tavs.

Når jeg selv er faret vild
på de lange øde veje,
hvor jeg ellers bor til leje
hos en gæstegiver mild,
kommer der en vej, jeg kender
ved en korsvej i en dal,
og hvordan jeg end det vender,
er jeg i din himmelsal.

Her i lyset, hvor du bor
i dit høje himmelsæde
med de levende og spæde
i et saligt blomsterflor,
lader du mig dig besøge,
som jeg beder til og tror,
mellem høje, tavse bøge,
som med dig til himmels for.

Lars Hougaard Clausen 2019